

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku M.G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w [...]

przy udziale zainteresowanych [...] o podstawę wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 maja 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

1. odrzuca zażalenie w odniesieniu do zainteresowanego K. K.,

2. uchyla zaskarżone postanowienie w pozostałym zakresie i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z 13 kwietnia 2016 r. odrzucił skargę M.G. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem tego Sądu z 20 maja 2015 r.

Sprawa objęta skargą o wznowienie postępowania wynikała z decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w [...] z 16 listopada 2012 r., którymi organ skorygował podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

zainteresowanych [...], w okresach zatrudniania ich przez skarżącego M.G. za granicą jako zleceniobiorców. Zakład stwierdził zaniżenie podstawy składek, gdyż skarżący niezasadnie pomniejszył przychód o diety na podstawie § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Sąd Okręgowy w [...] - Sąd pierwszej instancji wyrokiem z 20 lutego 2014 r. oddalił odwołania skarżącego, stwierdzając, że dopiero od 1 sierpnia 2010 r. przepis § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe ma zastosowanie do zleceniobiorców. Stało się tak na podstawie rozporządzenia z 9 lipca 2010 r. zmieniającego rozporządzenie z 18 grudnia 1998 r. Nowelizacja była konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/09. Wyrok ten nie odnosił się jednak do diet wypłacanych zleceniobiorcom (dotyczył § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia i świadczeń rzeczowych z zakresu bhp również dla zleceniobiorców). Argumentacja Trybunału nie pozwala na stwierdzenie, że także te świadczenia powinny zostać wyłączone z oskładkowania. Konsekwentnie przed 1 sierpnia 2010 r. płatnik składek nie mógł wyłączyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wypłaconych zleceniobiorcy kosztów podróży zagranicznej i delegowania do wykonywania czynności poza granicami kraju. Ponadto Sąd uznał, że zainteresowani pracując za granicą na zlecenie nie byli w podróży służbowej.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 20 maja 2015 r. (sygn. akt III AUa .../14), oddalił apelację skarżącego. Stwierdził brak podstaw do ustalania podstawy wymiaru składek zainteresowanych – zleceniobiorców z wyłączeniem części ich wynagrodzenia w wysokości równowartości diet wypłaconych przed 1 sierpnia 2010 r. w związku z delegowaniem ich do wykonywania czynności na podstawie umów o świadczenie usług za granicę. Zainteresowani nie odbywali podróży służbowych.

W skardze z 3 lutego 2016 r. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem z 20 maja 2015 r. r., wniesionej na podstawie art. 401¹ k.p.c., skarżący wskazał na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2015 r., SK 9/14 a także na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/09.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 28 października 2015 r. stwierdził, że § 2

ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (...) w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (...), jest niezgodny z art. 92 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Jednocześnie orzekł, że przepis § 2 ust. 1 pkt 16, we wskazanym zakresie, traci moc obowiązującą z upływem 12 (dwunastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący zarzucił, że organ rentowy w decyzjach z 16 listopada 2012 r. niezasadnie podwyższył podstawy naliczenia składek do przeciętnego wynagrodzenia. Argumentował, że § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia powinien być zastosowany przez organ rentowy, także przy ustalaniu podstaw naliczania składek przed 1 sierpnia 2010 r. Wynika to z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/09. Wyrokiem tym orzeczono, że § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przez to, że nie dotyczy zleceniobiorców wykonujących pracę w zakładzie pracy lub miejscu wyznaczonym przez pracodawcę w zakresie wartości świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz ekwiwalentów za te świadczenia wypłacane zgodnie z przepisami wydanymi przez Radę Ministrów lub właściwego ministra, a także ekwiwalentów pieniężnych za pranie odzieży roboczej, używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego, jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wadliwość rozstrzygnięcia objętego skargą wynika więc z pominięcia, że zleceniobiorcy korzystali ze zmniejszenia podstawy składek na podstawie § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia. W sprawie, wznowienie nie jest niedopuszczalne ze względu na odroczenie utraty mocy obowiązującej przepisu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na skargę wskazał, że

wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2015 r. dotyczy tylko tych pracowników delegowanych za granicę, którzy za cały miesiąc osiągnęli wynagrodzenia niższe niż przeciętne. Za niekonstytucyjną uznano część przepisu, która pozwala skorzystać ze zwolnienia wyłącznie zarabiającym powyżej przeciętnego wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z 13 kwietnia 2016 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., jako nieopartą na ustawowej podstawie. W uzasadnieniu zauważył, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2015 r. odracza w czasie utratę mocy obowiązującej przepisu § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. Oznacza to, że wcześniej wyrok ten nie stanowi podstawy wznowienia postępowania (art. 401¹ k.p.c.). Przepis rozporządzenia utrzymuje nadal swą moc i do daty wskazanej przez Trybunał musi być uznany za zgodny z Konstytucją. Tym samym wyłączony jest retrospektywny skutek wyroku. Sądy powinny stosować przepis do oceny zdarzeń, które wystąpiły przed utratą mocy obowiązującej. Zachowaniu, do którego przepis się odnosi, nie można przypisać bezprawności. Uznanie, że odroczenie wejścia w życie orzeczenia Trybunału nie ma żadnego znaczenia, musiałoby prowadzić do dysfunkcjonalności w działalności organów państwa. Wyrok odraczający w czasie utratę mocy przepisu uniemożliwia wznowienie postępowania zakończonego przed upływem terminu określonego w sentencji wyroku. Nietrafne jest twierdzenie, że wydawane na jego podstawie orzeczenia mogłoby być kwestionowane w drodze wznowienia postępowania. Nie można wznowić postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem tylko z tej przyczyny, że moc obowiązująca określonego aktu normatywnego (przepisu prawnego) wygaśnie w przyszłości. Z tych przyczyn nie spełnia się podstawa wznowienia postępowania z art. 401¹ k.p.c. Niezależnie chodzi o stosowanie § 2 ust. 1 pkt 15 lub 16 rozporządzenia. Dopiero od 1 sierpnia 2010 r. istnieje prawna możliwość odpowiedniego stosowania § 2-4 rozporządzenia przy ustalaniu podstawy wymiaru składek do zleceniobiorców. Tym samym w sprawie brak było podstaw prawnych do ustalania podstawy wymiaru składek zainteresowanych – zleceniobiorców z wyłączeniem części ich wynagrodzenia w wysokości równowartości diet wypłaconych przed 1 sierpnia 2010 r. Wyrok Trybunału z 28

października 2015 r., SK 9/14, obejmuje wyłącznie pracowników uzyskujących przychody niższe niż przeciętne wynagrodzenia.

Skarżący w zażaleniu zarzucił naruszenie:

1) art. 48 § 3 k.p.c. przez to, że w wydaniu postanowienia odrzucającego skargę brali udział sędziowie M. G. oraz B. G., którzy nie mogli orzekać co do skargi o wznowienie, ponieważ brali udział w wydaniu wyroku zapadłego na skutek apelacji odwołującego w stosunku do organu rentowego opartego o ten sam stan faktyczny i prawny, jak orzeczenie objęte skargą, więc ich orzekanie w sprawie obecnej (III AUa [...] /16) jako niedozwolone z mocy ustawy skutkuje nieważnością postępowania zgodnie z art. 379 pkt 4 k.p.c.;

2) art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 401¹ k.p.c. oraz z art. 407 § 2 k.p.c. oraz w związku z art. 190 § 3 zdanie pierwsze Konstytucji, a także art. 45 § 1 Konstytucji oraz art. 2 Konstytucji, przez odrzucenie skargi jakoby nieopartej na ustawowej podstawie (rzekomo nieopartej na art. 401¹ k.p.c.), z uwagi na to, że Trybunał Konstytucyjny, w wyroku stanowiącym przyczynę wniesienia skargi o wznowienie postępowania odroczył utratę mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją, co zdaniem Sądu Apelacyjnego blokuje możliwość wzruszenia prawomocnego wyroku opartego o przepis niezgodny z Konstytucją w trybie skargi o wznowienie, a to wprost oznacza naruszenie zasady praworządności (ostaje się wyrok oparty o niekonstytucyjny przepis, który to wyrok należy wzruszyć zgodnie z normami procesowymi) i skutkuje oczywiście błędnym przyjęciem, że niekonstytucyjna norma, w okresie odroczenia utraty mocy obowiązującej powinna stanowić podstawę orzekania, ponieważ zdaniem Sądu Apelacyjnego żadnemu zachowaniu, do którego taki przepis się odnosi, nie można przypisać bezprawności tak długo jak przepis obowiązuje, w konsekwencji dochodzi do naruszenia, które faktycznie skutkuje pozbawieniem odwołującego prawa do sądu zagwarantowanego w art. 45 § 1 Konstytucji.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zażalenie w części dotyczącej K. K. podlega odrzuceniu na podstawie art.

394¹ § 2 i § 3 w związku z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Wartość przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do tego zainteresowanego wynosi 6.197 zł (pismo skarżącego z 2 stycznia 2017 r.), zatem w jego sprawie skarga kasacyjna byłaby niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.) i dlatego zażalenie do Sądu Najwyższego nie przysługuje na postanowienie Sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania. Między zainteresowanymi występuje współuczestnictwo formalne, dlatego o wartości przedmiotu zaskarżenia nie decyduje suma wartości przedmiotów zaskarżenia w sprawach pozostałych zainteresowanych.

2. Zarzucana nieważność postępowania nie występuje, gdyż inni sędziowie orzekali o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania i inni sędziowie orzekali w wyroku objętym tą skargą. Podobieństwo faktyczne i prawne innych spraw nie składa się na negatywną przesłankę z art. 48 § 3 k.p.c., czyli udział sędziego „w wydaniu orzeczenia objętego skargą”, z tej przyczyny, że sprawy dotyczyły innych zainteresowanych. Ta podmiotowa różnica jest wystarczająca, nawet gdy zachodzi podobieństwo faktyczne i prawne poszczególnych spraw. Art. 48 § 3 k.p.c. nie stanowi o nieważności postępowania. Stanowi o niej art. 379 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym nieważność postępowania zachodzi, jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Norma art. 48 § 3 k.p.c. w relacji do art. 379 pkt 4 k.p.c. jest jasna, bo nie jest sprzeczny z przepisami prawa (art. 48 § 3 k.p.c.) skład sądu orzekający o wznowieniu postępowania, w którym żaden sędzia nie brał udziału w wydaniu orzeczenia objętego skargą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2008 r., II PZ 11/08). Punkt ciężkości zażalenia nie leży jednak w odrębności osobowej składów sądu, lecz w podobieństwie spraw uprzednio rozpoznanych i objętych skargą o wznowienie, w których rozstrzygali sędziowie orzekający obecnie o wznowieniu. Należy wskazać na *numerus clausus* podstaw nieważności postępowania (art. 379 k.p.c.) i stwierdzenie, że zasadą jest ważność postępowania a nieważność zachodzi tylko wtedy, gdy wynika to z wyraźnego zapisu ustawy. Chodzi więc o porównawcze wskazanie na sytuację uprzedniego osądzenia sprawy jako przesłanki nieważności postępowania z art. 379 pkt 3 k.p.c. lub odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 pkt 2 k.p.c. Sytuacje te spełniają się tylko wtedy, gdy sprawy dotyczą tego samego roszczenia pomiędzy

tymi samymi stronami. Taka sytuacja nie występuje w tym przypadku, gdyż sprawy mogą być rodzajowo podobne ze względu na podstawę faktyczną i prawną, jednak indywidulanie są to odrębne sprawy, gdyż inny jest zainteresowany jako podmiot sprawy i również inny jest przedmiot sprawy jako pochodny od indywidulanej sytuacji zainteresowanego (ubezpieczonego). Reasumując, różne są wówczas stosunki prawne (nie są tożsame), choć mogą być podobne w warstwie faktycznej i prawnej. Argumenty te przemawiają za brakiem nieważności postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 48 § 3 k.p.c. w sytuacji przedstawionej w zażaleniu. Nie jest to sytuacja szczególna, gdyż sąd rozpatruje wiele podobnych spraw i prawodawca ma to na uwadze właśnie w regulacji art. 48 § 3 k.p.c. Rzecz jedynie w tym, aby sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą, nie orzekał co do skargi o wznowienie. Szerokie rozbudowanie katalogu przesłanek bezwzględneho wyłączenia sędziego z mocy prawa mogłoby przyczynić się w praktyce sądowego stosowania prawa do znacznego wydłużenia, a czasem (w wypadku mniejszych sądów) do zablokowania rozstrzygania spraw (zob. glosa A. Rutkowskiej do wyroku ETPCz z 10 stycznia 2017 r., *sprawa Korzeniak p-ko Polsce*, opubl. PiZS 2017/4). Wychodząc ponad zarzut, należałoby zauważyć, iż uzasadnienia wniosku o wyłączenie sędziego opieranego na przesłankach przewidzianych w art. 49 k.p.c. nie można konstruować na tezie, że w określonych sprawach sędzia *suspecti* orzekał w określony sposób, który wnioskodawca ocenia jako dla niego niekorzystny (wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2017 r., II UK 605/17).

3. Problem czy można wznowić postępowanie na podstawie art. 401¹ k.p.c., gdy Trybunał Konstytucyjny odroczył termin utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu nie ma w orzecznictwie jednej odpowiedzi. Przede wszystkim w obu wyrokach dotyczących § 2 ust. 1 pkt 6 i 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. sam Trybunał zauważył, że choć wyrok Trybunału obala ostatecznie domniemanie konstytucyjności (legalności) kwestionowanego przepisu, to ważne jest czy przed terminem utraty mocy przepisy ustawodawca zmienił prawo. Wówczas zmiana ta – genetycznie – ma swe źródło nie w derogacji trybunalskiej (wyrok TK), lecz w derogacji dokonanej przez ustawodawcę. To powoduje, że brak jest wówczas miejsca na stosowanie art. 190 ust. 4 Konstytucji

(wznawianie postępowań w sprawach rozstrzygniętych na podstawie zedrogowanej normy) – zob. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r. (P 16/09). Innymi słowy Trybunał zauważa, że zakwestionowany akt pozostaje na czas odroczenia w systemie prawnym – uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2015 r., SK 9/14.

Orzecznictwo nie jest jednak jednolite. Z jednej strony przyjmuje się, że przed utratą mocy przepisu po orzeczeniu Trybunału nie jest możliwe wznowienie postępowania. Na takiej wykładni i orzecznictwie Sąd Apelacyjny oparł zasadniczo uzasadnienie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania.

Z drugiej strony nie bez racji jest stanowisko, przedstawiane w szeregu orzeczeń, których część przytacza skarżący w zażaleniu, przyjmujące, że samo stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu przez Trybunał obala domniemanie zgodności z ustawą zasadniczą i jest wystarczające do odpowiedniego stosowania przepisu w sprawie już rozpoznanej a więc stanowi też podstawę wznowienia postępowania w sprawie już zakończonej.

W kolegialnej ocenie obecnego składu uprawnione jest drugie stanowisko. Przede wszystkim dlatego, że w systemie prawa wartością podstawową jest zgodność prawa z ustawą zasadniczą. Chodzi o to, że orzeczenie oparte na niekonstytucyjnym przepisie, którego stosowanie narusza podstawowe wartości człowieka takie jak wolność i majątek, nie powinno być wyłączone od możliwości warunkowej weryfikacji, właśnie ze względu na wskazaną niezgodność. Wartość ta odwołuje się do zasady sprawiedliwości (art. 2 Konstytucja), ujmowanej materialnie jako samo prawo oraz proceduralnie jako prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji). W wyroku z 28 października 2015 r., SK 9/14, Trybunał odwołuje się do prawa własności (art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji). Sąd powszechny może bezpośrednio stosować ustawę zasadniczą (art. 8). Sędziowie podlegają ustawom (art. 178 ust. 1 ustawy zasadniczej). Nie ma więc przeszkód prawnych do wznowienia postępowania wobec niezgodności z ustawą zasadniczą przepisu rozporządzenia, zważając też na art. 190 ust. 4 Konstytucji, jako że obecne zażalenie rozpoznaje się już po terminie do którego Trybunał w wyroku z 28 października 2015 r., SK 9/14, odroczył utratę mocy obowiązującej § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. Przeszkodą nie jest też zmiana tego przepisu przez prawodawcę

przed tym terminem. Sąd może mimo to odmówić zastosowania *ex post* niekonstytucyjnego przepisu aktu wykonawczego, który kształtował stosunki prawne w okresie wcześniejszym. Inna jest sytuacja obywatela, który układa swoje stosunki prawne w sferze cywilnej z własnej woli (zobowiązaniowej), czyli bez władczej ingerencji państwa. Wówczas pierwszorzędne znaczenie ma zgodność prawa z Konstytucją i reguła z art. 190 ust. 3 k.p.c. Inna sytuacja występuje w relacjach publicznoprawnych, bo organ przed wyrokiem Trybunału nie może nie stosować „niekonstytucyjnego” prawa. Powrót do stanu zgodnego z ustawą zasadniczą zapewniają podstawy wznowienia (w procedurze cywilnej, karnej i administracyjnej). Dla tych podmiotów prawa znaczenie ma samo orzeczenie o niezgodności przepisu z Konstytucją. Należy też odróżnić podstawę wznowienia, czyli orzeczenie Trybunału wskazane w art. 401¹ k.p.c. od terminu wznowienia z art. 407 § 2. Generalnie kwestia temporalna nie powinna być silniejsza niż kwestia materialna, czyli niezgodność aktu normatywnego z Konstytucją. Ważne jest tylko zachowanie terminu do wniesienia skargi, gdyż wznowienie nie jest nieograniczone w czasie i skarga może być odrzucona ze względu na wniesienie po upływie przepisanej terminu (art. 407 § 2 k.p.c. i art. 410 § 1 k.p.c.). Sąd Apelacyjny mógł więc wznowić postępowanie biorąc pod uwagę niezgodność przepisu rozporządzenia z Konstytucją. Po wtóre, gdyby przyjąć tok analizy Sądu Apelacyjnego, to niezrozumiałe byłoby stawianie skarżącego w gorszej sytuacji tylko dlatego, że wniósł skargą o wznowienie po orzeczeniu Trybunału a nie czekał aż 12 miesięcy. Nielogiczne byłoby więc wpierw oddalenie zażalenia z tej przyczyny, że dotychczasowa skarga była niedopuszczalna (przedwczesna), skoro do tej pory nie zostało rozpoznane zażalenie i obecnie skarżący ma termin do wniesienia skargi o wznowienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12). Skarżący nie powinien być w gorszej sytuacji, niż inny podmiot, odwołujący się od takiej samej decyzji wydanej w podobnej sprawie, którego sprawa nie uległa jeszcze zakończeniu i który może oczekiwać bezpośredniego zastosowania w sprawie właściwej normy prawnej wynikającej z orzeczenia Trybunału (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2007 r., II UZP 2/07). Reasumując, skoro mimo odroczenia utraty mocy niekonstytucyjnego przepisu, nie może on stanowić podstawy orzekania przez Sąd, to również orzeczenie o

niekonstytucyjności stanowi podstawę do wznowienia postępowania z art. 401¹ k.p.c. Orzeczenia sądowe nie mogą bowiem opierać się na prawie, co do którego stwierdzona została niezgodność z Konstytucją (wyroki Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2007 r., I PK 6/07, z 23 kwietnia 2009 r., IV CNP 99/08, z 18 maja 2010 r., III UK 2/10, z 25 sierpnia 2011 r., II CNP 11/11, z 17 czerwca 2011 r., I OSK 2076/10).

Inną kwestią jest to, czy wskazany przez skarżącego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2015 r., SK 9/14, może być podstawą wznowienia, czyli nie tylko podstawą procesową ale także materialną dla przedmiotu sprawy, jako że sprawę rozpoznaje się na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Chodzi o to, że wyrok Trybunału miał na uwadze podstawę wymiaru składek nie niższą niż przeciętne wynagrodzenie, a nie to czy diety mogą umniejszać tą podstawę. Z analizy decyzji i wyroków w sprawie objętej skargą wynikałoby, że zasadniczy punkt ciężkości sporów dotyczył umniejszania podstawy wymiaru składek o koszty wyżywienia (diety), co zakwestionował organ rentowy, zarzucając że umniejszenie nie było prawidłowe, gdyż zainteresowani nie byli w podróży służbowej. Taki przedmiot rozpoznania sprawy nie musi być tożsamy z normą prawną, którą analizował Trybunał. Nie oznacza to, że należy w tym momencie wykluczyć związek wyroku Trybunału ze sprawą objętą skargą o wznowienie. Otóż nie jest wykluczone, że problem przeciętnego wynagrodzenia wystąpił w sprawach skarżącego, tyle tylko, że nie był uprzednio podnoszony, czyli zarzucany i rozważany. Należy więc zauważyć, że w skardze o wznowienie postępowania skarżący nawiązuje już bezpośrednio do tej kwestii i do wyroku Trybunału Konstytucyjnego (pkt 2 i 3 skargi o wznowienie). Sąd Apelacyjny pominął tą argumentację poprzestając na dietach. W takiej sytuacji skoro kwestia ta nie została zbadana na etapie badania dopuszczalności skargi o wznowienie, a zasadniczo należy to do sfery merytorycznej sprawy, to należy stwierdzić, że również z tej przyczyny uzasadnione jest uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Ponadto w kolegialnej ocenie składu należy mieć na uwadze potrzebę jednolitego orzecznictwa w takich samych sprawach tego samego podmiotu (skarżącego). Chodzi o to, że wcześniej Sąd Najwyższy w innym składzie postanowieniem z 25 kwietnia 2017 r., II UZ 9/17 (w sprawie zainteresowanego A.

K.) uchylił postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z 21 kwietnia 2016 r., III AUa/16, odrzucające skargę M.G. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej takim samym wyrokiem jak w obecnej sprawie.

Z tych motywów uchylono skarżone postanowienie w pozostałej części, czyli w odniesieniu do zainteresowanych M. Ł., S. Ł. i D. N. (art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

kc